

15-N, 14-F, 6-M...

TOCANT EL CROSTRÓ!

Pública! **SÍ!** Privada! **NO!** Pública!
SÍ! Privada! **NO!** Pública! **SÍ!**
Privada! **NO!** Pública! **SÍ!** Privada!
NO! Pública! **SÍ!** Privada! **NO!**
Pública! **SÍ!** Privada! **NO!**

¿POR QUÉ NO TE CALLAS?!

CONSELLER HUGUET

Política Universitària / p. 4
• Nou Real Decreto de Bolonya

Secundària / p. 6 i 7
• Llei d'Educació de Catalunya

Estudiantil / p. 8 i 9
• Crònica del 15-N

Societat i cultura / p. 10 i 11
• La Guerrilla Travolaka i la lluita trans
• El Fòrum Social Català per Arcadi Oliveres

Internacional / p. 12
• Palestina, el país dels despropòsits

Ecologia / p. 13
• Professor Algarrobo: la bicicleta a la universitat

L'entrevista / p. 14 i 15
• L'Escola de Sociologia de Barcelona

AEP

ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS PROGRESSISTES

UB | **Mobilitzar, si Bolonya ens ho permet**

Q A punt d'acabar-se el primer semestre de classes d'aquest curs, els diferents grups que l'AEP té distribuïts per les diverses facultats de la UB finalitzaven totes les activitats culturals, contrainformatives i reivindicatives, per agafar els manuals i els apunts i afrontar els exàmens.

No obstant, la tasca de l'AEP no descansa ni tan sols en plenes vacances, així que molt menys durant el període d'exàmens. Iniciant així la campanya de conscienciació i defensa dels drets dels i les estudiants de cara als exàmens. Vetllant perquè no hi hagi correccions arbitràries per part del professorat, que no s'entreguin les notes amb retard...

Aquesta tasca, però, cada cop resulta més complicada. A la majoria de facultats ens hem trobat que aquest nou curs s'ha generalitzat l'adaptació als nous sistemes d'ensenyament que venen de la mà de la implantació del procés de Bolonya. I parlem de nous sistemes d'ensenyament perquè, en faltar un coneixement sobre

en què consisteix això de Bolonya per part del professorat, aquest ho aplica com a ell li sembla. Avaluació continuada, avaluació continuada, és això el que sentim a totes les classes.

Així, ens trobem amb assignatures en què és imprescindible fer molts treballs que després gairebé no tenen valor en la nota final, la qual acaba essent determinada per l'exàmen final. Malgrat tot, les pràctiques són necessàries per a poder-s'hi presentar...

En altres ocasions el problema és l'invers: treballs o exàmens cada poc temps que et poden alliberar de sotmetre't a la prova final. Això fomenta que entre els i les estudiants hi hagi una incertesa cada cop més gran per la diversitat de sistemes d'avaluació que apliquen els professors, o pel diferent valor que otorguen al treball i proves realitzades. Malauradament són freqüents els professors que a l'inici del curs no expliquen bé en què consistirà la seva avaluació, i sovint la planificació i la calendarització que fan a principi de curs

ha de modificar-se al llarg del semestre, perquè ni ells mateixos disposen de suficient temps per a poder explicar el temari i corregir els treballs.

“ A moltes assignatures cal fer treballs que després gairebé no compten en la nota final ”

En acabat, amb tant de treball i tanta prova els i les estudiants estem dedicant quasi el 100% del nostre temps en fer aquestes a casa o la biblioteca. Això sí, a la feina segur que no les fem, perquè ara sí que, cada cop més, ens és impossible compatibilitzar treballs i estudis. I encara hem d'enginyar-nos-les per a poder continuar mobilitzant i defensant la universitat pública!

Diego Cremades
Dret - UB

UAB | **De borricos i barricades**

Q Un any més, seguint l'estela de les mobilitzacions que s'iniciaren el 17 de novembre de 2005, les assemblees i els sindicats d'estudiants de la UAB se sumaren a la convocatòria impulsada des de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP), marc unitari de referència que agrupa principalment assemblees d'estudiants de les universitats públiques de Barcelona (UB, UAB, UPC i UPF), que marcava el dijous 15 de novembre com a data d'acció unitària.

Un any més, emperò, hi hagué un seguiment irregular de les jornades convocades al campus de l'Autònoma; un any més es féu evident la necessitat de millorar els mètodes de transmissió del discurs per a què tothom pugui sentir-se vinculat a les lluites en defensa de l'ensenyament públic; un any més es va demostrar que encara hi ha molts i moltes estudiants de la UAB que no entenen o comparteixen la importància de participar, impulsar i enfortir les assemblees de facultat.

Un any més, van existir episodis que demostraren de forma molt clara aquesta

contradicció, prenent la forma d'una improvisada barricada. Les topades entre estudiants a banda i banda, unes en un piquet desorganitzat, les altres amb la intenció de travessar-la obviant la convocatòria de vaga, demostraren de forma llastimosa que la vertebració d'una autèntica resposta estudiantil encara requereix molt més esforç i voluntat de sumar majories a les aules, a les assemblees, als claustres, als marcs unitaris.

“ Cal més formació, més implicació a les assemblees i més respecte als acords col·lectius ”

Un any més, d'aquesta situació ningú no en pot quedar completament eximit de culpa. Cal més formació i més organització del moviment estudiantil, més implicació a les assemblees, més respecte als acords col·lectius, més paciència i més predisposició de sumar a través del discurs i el convenciment que mitjançant la força i l'amenaça; de la mateixa manera,

cal més voluntat i interès generalitzats al conjunt de l'alumnat, ja no valen les excuses de "jo no sé de què va tot això" o "a mi tot plegat no m'afecta". La feina realitzada en els darrers anys, per molt que amb errors, ha anat assentant una sèrie de coneixements i de dades que avui una gran majoria de la població universitària té assumides. Ara cal que se n'assumeixin també les conseqüències.

Un any més, l'aplicació de l'anomenat Procés de Bolonya avança, confirmant moltes de les coses que veníem denunciant des de fa anys. Serem a temps de construir una alternativa unànime, que integri les sensibilitats de tota la comunitat universitària —estudiants, professors, personal de serveis— i que posi les bases d'una universitat transformadora, popular i de qualitat que sigui un veritable motor de canvi que ens permeti avançar cap a la construcció d'una societat més justa i lliure?

La responsabilitat és de tots i totes. L'èxit o la derrota final, també.

Albert Claret
AEP - UAB

de facu en facu

UPC | Bolonya: plou sobre mullat

☉ Si expliques a un estudiant qualsevol de la Politècnica que Bolonya consistirà en l'adaptació a l'avaluació contínua, la unificació dels continguts de les assignatures del primer any, l'augment de la feina fora d'horari lectiu... simplement respondrà "ah, però tu vols el pla d'estudis del 2003!".

Efectivament, el rebombori que s'està vivint a universitats com la UB, la UAB o la UPF, els tècnics ja ho vàrem viure fa uns anys amb la reforma de l'antic pla d'estudis del 1991 al "pla nou" del 2003, que pràcticament ja incorpora les novetats acadèmiques de Bolonya. A la UPC ja tenim avaluació contínua, normalment ben combinada amb una avaluació final que s'adapta a les necessitats de pràcticament tots els estudiants, fins i tot els que treballen; també tenim l'anomenada Fase Selectiva, que comprèn el primer any de la majoria de carreres i incorpora una sèrie de coneixements comuns d'una forma molt semblant a l'exigida pel futur Grau; fins i tot fa anys que patim les més variades formes d'ingerència empresarial, assistint a lamentables espectacles com estruços artificials (però a mida real!) de Nokia, dromedaris de DanUp (aquests sí que reals), autobusos de Gillette, i un

llarg etcètera de campanyes comercials pels campus de la UPC, la majoria menys visibles i còmiques que aquestes però molt més preocupants.

I pels que s'ho pregunten: sí, l'adaptació serà un pandemòni absolut, en el qual seran habituals les escenes d'estudiants

“ Per què per fer una cosa que es va fer fa 5 anys cal doblar el preu de les taxes, introduir empreses a la universitat i abaratir els costos de les carreres? ”

perseguint professors i caps d'estudis perquè els signin convalidacions (molts dels quals no tindran més remei que repetir, previ pagament és clar, moltes assignatures que suposaven aprovades), ens vendran assignatures com a noves de les quals només canvia el nom, i cada professor farà el que bonament pugui per inventar-se una metodologia adequada als estàndards de la docència europea moderna.

En resum: a la UPC fa anys que patim Bolonya, i per bé o per mal, quan és la universitat la que a iniciativa pròpia decideix adaptar els plans d'estudis, sense presses i pensant les coses amb el cap (que no amb els peus), la cosa té els seus avantatges. Però el dubte que ens sorgeix als enginyers, arquitectes, matemàtics i estadístics és el següent: per què per tornar a fer una cosa que es va fer fa 5 anys cal doblar el preu de les taxes, introduir empreses i bancs a la universitat i abaratir els costos de les carreres? I per què cal que un procés laboriós i complicat com reformar un pla d'estudis es faci a corre-cuita i corrents segons un calendari i unes directrius canviant que ningú no coneix ben bé del tot?

La pregunta és: senyors, realment Bolonya és una reforma acadèmica o les eternes discussions sobre models d'avaluació i competències professionals s'estan mediatitzant exageradament com a pantalla de fum per incloure mesures de caire econòmic de pèssim gust? Com sempre, amb Bolonya les preguntes queden a l'aire.

Oriol Arcas
Campus Nord - UPC

UPF | Per a què serveixen els trimestres?

☉ La Universitat Pompeu Fabra és l'única universitat pública espanyola que funciona per trimestres. Per a què? Potser, per a diferenciar-se de les altres universitats. El seu caràcter elitista, el seu afany, propi de les universitats privades, per tenir estudiants carregats de feina i a temps complet, la porta a tenir aquesta estructura més pròpia de ensenyaments menors.

Però això què provoca? Mirant els aspectes positius, en trobem dos. Primerament, que s'estudien més assignatures en la carrera, i segon, que les vacances de Nadal són més tranquil·les, ja que no cal estudiar per als exàmens de gener. En els aspectes negatius, el més clar i important és la càrrega lectiva a què estem sotmesos. És molt difícil arribar a donar tot el temari, i més aprofundir-hi; i els trimestres s'acaben abans que puguis fer tota la feina que et proposes. És a dir, et

passes tot el trimestre treballant per a no arribar a fer res realment seriós o interessant. Evidentment, poder compaginar estudis i feina es fa encara més difícil.

D'altra banda, no trobem el sentit dels trimestres dins del marc de l'EEES, quan l'únic que ens han sabut vendre és que hi haurà més mobilitat entre les universitats europees. Quina és la mobilitat quan has d'adaptar uns trimestres als semestres de quasi la totalitat de les universitats? Que preguntin a molts dels estudiants de la UPF que han gaudit d'Erasmus quines facilitats que han tingut per a poder cursar mig curs fora de la Pompeu. I per a convalidar els crèdits de les assignatures, ja que en ser més curtes en tenen menys per força. Creiem, en tot cas, que és important treure aquest tema a debat, i que no ho acceptem simplement com un fet irrevocable que no podem canviar.

A la dificultat de convalidar crèdits, se

li han de sumar totes les pegues que es posen a la incorporació de crèdits d'estudis que es fan fora de la Pompeu. En molts cursos externs els crèdits són acceptats per totes les universitats menys per la nostra. En canvi, la Pompeu Fabra sí que dóna crèdits de lliure elecció per activitats tan culturals com cursos de pàdel, de vela o excursions al camp; i ja hi ha empreses que han començat a fer els seus propis cursos...! Mentre que a estudis tant importants i que requereixen tant d'esforç com l'EOI o el Conservatori no li atorguen crèdits, a les activitats-broma sí. I amb la dificultat que comporta compaginar horaris dels nostres estudis amb les classes d'altres, els crèdits de lliure elecció es reduïxen a assignatures sobrants. No tenen realment l'objectiu que haurien de tenir: obrir el teu propi coneixement més enllà de teva carrera.

Daniel Mourenza
Rambles - UPF

Nou Real Decreto de Bolonya:

Ni homogeneïtzació, ni mobilitat, ni nou model docent!

Q El passat 29 d'octubre es va aprovar el Reial Decret que estableix l'estructura general dels nous estudis universitaris. El tret de sortida definitiu arriba després de molts intents mal planificats, gens consensuats i absolutament demagògics.

La principal novetat que presenta aquest document és la metodologia que es farà servir per aprovar els nous plans d'estudi. Finalment seran les universitats les que proposaran els títols que desitgin oferir "profunditzant en la concepció i expressió de l'autonomia universitària", segons el preàmbul del text. Certament l'autonomia universitària és un principi del que ens considerem ferm defensors, però ens preguntem si és realment l'objectiu que persegueixen els legisladors.

D'una banda, la durada de les titulacions es limita a quatre anys. La pretensió que motiva aquest fet no és altra que reduir les despeses de l'educació pública, retallant la durada dels estudis més accessibles, els graus. De l'altra, el Govern imposa un més que discutible "curs zero" de formació bàsica comú, per a cada branca de coneixement preestablerta, que redueix encara més la durada dels estudis universitaris (en el millor dels casos a tres anys, ja que es podrà destinar un curs acadèmic sencer a la realització de pràctiques externes en empreses). Segons el Ministeri, es tracta d'una mesura per afrontar l'elevadíssim fracàs acadèmic mitjançant un curs que garanteixi els coneixements necessaris per desenvolupar una carrera universitària correctament i, de passada, facilitar la mobilitat entre titulacions d'una mateixa branca. Això suposa un reconeixement implícit del fet que l'ensenyament pre-universitari és absolutament deficient: el nivell acadèmic amb el qual els i les estudiantes accedim a la Universitat és inferior al desitjable, fet que ens porta a deduir que el problema s'arrela en l'educació primària i secundària i en el batxillerat.

A més, els plans d'estudi hauran de passar per diversos processos de verificació, en primer lloc, i d'acreditació periòdica, en segon, sotmesos als criteris inapel·lables de l'ANECA. Si bé és desitjable que existeixin procediments destinats a garantir la qualitat de l'ensenyament, cal constatar que "qualitat" vol dir coses diametralment oposades segons l'òptica amb la que ens ho mirem. L'excel·lència s'ha d'entendre des d'un punt de vista humanista, científic, artístic, tècnic... acadèmic, en suma. Malauradament, sospitem que aquesta nova estructura acadèmica, que té "l'empleabilitat dels titulats" com a com-

promís i "l'adquisició de competències" empresarials i la formació per l'exercici d'activitats professionals com a objectius, no entén el mateix per excel·lència i ens allunya d'aquest ideal d'Universitat generadora, transmissora i preservadora del coneixement.

Des de la nostra perspectiva, aquesta actitud malintencionadament ambigua, que limita l'exercici de l'autonomia universitària, respon als errors comesos durant un llarg període en què el Govern va pretendre implantar un catàleg de titulacions sense diàleg i amb la innegable intenció de reduir dràsticament el nombre de títols i, per tant, la inversió necessària en educació. Diferents moviments socials ensorraren aquestes pretensions en un procés convuls i polèmic. El Govern ha hagut de desistir. Així doncs, no és el respecte cap a l'autonomia universitària sinó la clara absència de política educativa i universitària, conscientment planejada i coherent, el que ens ha portat a aquest Reial Decret.

“ La precaució aconsellaria reduir la velocitat i obrir el debat social per buscar el consens, però el Govern comença la casa per la teulada ”

Aquest Reial Decret confirma totes les ombres que fa molt i molt temps veiem en el Procés de Bolonya. Ni la homogeneïtzació dels títols ni la mobilitat dels i les estudiantes són ara veritat. No hi haurà homogeneïtzació perquè els graus seran de quatre anys mentre que a la resta d'Europa seran de tres, perquè l'elaboració de títols és descentralitzada i perquè el reconeixement de crèdits automàtic només es farà al "curs zero", i la mobilitat es queda on era fins ara. Què en queda, doncs, de tots els avantatges que assegurava el discurs oficial per vendre'ns la moto?

En particular, la divisió grau-màster comporta profundes conseqüències. Tindrem un grau generalista, que cedirà terreny de coneixement per assolir un objectiu clar: generar una gran massa de titulats ensinistrats per al món laboral, i permetrà, a més, la insòlita xifra de 60 crèdits (un curs acadèmic) destinats a pràctiques externes no remunerades per les quals hauran de pagar matrícula! Pel que fa al Màster, serà una especialització en un

sector del coneixement inaccessible a una gran part de la societat, discriminada per motius socio-econòmics.

L'aposta pels crèdits ECTS que confirma aquest Reial Decret té en la seva aplicació concreta l'efecte pèssim d'imposar el model d'estudiant a temps complet que exclou automàticament de la vida universitària totes aquelles persones que, no sustentades per un sistema de beques potent, han de treballar per a estudiar. Les experiències existents amb "plans pilot" ens donen la raó en aquest sentit.

A mode de conclusió, volem reflexionar sobre el vertiginós ritme amb el que es desenvolupa aquest procés. El retard que porta el Govern respecte als altres països és considerable i, tot i així, s'accepta acriticament l'horitzó 2010 fixat a Bolonya (1999), com si d'un moment místic es tractés. Quan no s'ha donat a conèixer a la societat de manera suficient les implicacions d'aquest procés, quan els denunciats efectes col·laterals no han estat valorats, quan la convergència europea genera un rebuig social considerable, quan la precaució aconsellaria reduir la velocitat i obrir el debat social per buscar el consens entorn a un tema de cabdal importància, el Govern comença la casa per la teulada. Les universitats han de córrer per dissenyar els plans d'estudi, obligades a oferir noves titulacions al 2010. I tot això sense el finançament necessari per les noves infraestructures i l'augment de personal docent format que exigeix la nova metodologia docent, basada en l'aprenentatge continu. Així, la darrera de les promeses de Bolonya, la reforma docent que tant necessitem, tampoc sembla que s'hagi de materialitzar. Ni homogeneïtzació, ni mobilitat, ni nou model docent!

Exigim, per tant, la paralització d'aquest procés que a mesura que avança el temps ens mostra més clara la seva finalitat: la mercantilització de l'ensenyament. Exigim que s'impulsi i fomenti un debat obert i plural en torn al model universitari i que, si realment cal canviar-lo, amb la qual cosa estem d'acord, es faci amb l'objectiu d'assolir una Universitat Pública i de qualitat, llar del coneixement i motor essencial del progrés que ens permeti dia rere dia construir una societat millor.

Ara més que mai, defensem la Universitat Pública, diguem no a Bolonya, no a la mercantilització!

Editorial

Lluitant per un altre model educatiu

L'educació és, per definició, un dels serveis públics més importants. La universalització i la democratització d'aquest dret, que va ser una lluita històrica dels moviments socials i de la reivindicació política, és una premissa bàsica per a garantir una societat més justa i igualitària. L'accés desigual a la cultura ha estat sempre un mecanisme de diferenciació i estratificació social, defensat cínicament pel capitalisme com a sistema de repartició de funcions socials; aquest necessita una part de la població altament instruïda, un altre tipus de formació específica marcada per les necessitats del mercat i, finalment, una part de la població poc instruïda que s'encarregui de realitzar els treballs més precaris.

L'ensenyament, a més, determina i condiciona les relacions socials i de poder que es formen a la nostra societat. Per a l'Estat capitalista dominat per l'oligarquia patronal, és una eina clau d'enculturització i de legitimació de les desigualtats i contradiccions estructurals del sistema. La introducció de paràmetres de competència i enfrontament entre centres educatius –que es veu augmentada amb els últims plans d'educació–, i entre els propis alumnes, porten darrera la defensa de les desigualtats i la voluntat d'adoctrinar els i les estudiants des de ben petits amb la lògica del sistema que permetrà la seva perpetuació.

Des de l'AEP defensem la cultura com a motor de creixement i alliberament individual i col·lectiu. Reivindiquem una aposta valenta, que impliqui tots els agents de la comunitat educativa (mestres, alumnes, treballadors de serveis), per a posar les bases d'un ensenyament de qualitat per a tothom com a un element clau per a aconseguir una societat més justa. Creiem en la participació col·lectiva al llarg del procés de generació i transmissió del coneixement; i en la necessitat de conformar una posició crítica davant les injustícies socials. Creiem en un coneixement al servei dels interessos i necessitats de la població, que permeti i impulsi un constant progrés social.

Cap agressió sense resposta!

D'uns anys ençà, amb l'anomenat Procés de Bolonya, i molt recentment amb la proposta de Bases per a una Llei d'Educació de Catalunya presentada unilateralment per la Conselleria, s'està produint una aposta regressiva de privatització de les universitats i les escoles públiques catalanes. Aquells plans que van aprovar els governs de dreta del PP al conjunt de l'Estat

i de CiU a Catalunya, malauradament no van canviar de filosofia amb els governs de "progrés" del PSOE ni del tripartit. Excusant-se amb l'increment de "l'autonomia" dels centres educatius, i la "competitivitat" com a motor de canvi, el que es pretén és crear centres de primera i de segona categoria. Amb l'"avaluació continuada" i l'augment del treball pràctic, dificultant la compatibilitat de treball i estudi i, de pas, reduint l'associacionisme estudiantil. Per acabar de tancar el cercle, i apel·lant a la manca de pressupostos per aplicar les reformes –mentre les propostes electorals aposten per la reducció d'impostos (!)–, obren l'esclatxa a la participació del capital privat empresarial en la gestió i finançament dels centres.

Les múltiples respostes de la comunitat educativa no s'han fet esperar. A nivell universitari, les jornades de lluita convocades per la PMDUP el 15 de novembre aplegaren més de 10.000 estudiants en una gran manifestació als carrers de Barcelona, defensant el caràcter públic i popular de la universitat, que en breu tornarà a expressar-se en la convocatòria del 6 de març. En el mateix sentit, l'existosa vaga i manifestació de mestres i alumnes de secundària convocada el 14 de febrer va tenir una enorme participació de més de 60.000 persones, i amb tota seguretat tindrà continuïtat en els propers mesos.

Els dos processos a què responen aquestes mobilitzacions –que analitzades de forma conjunta implicaren gairebé un centenar de milers de persones– són dues cares de la mateixa moneda: la deriva neoliberal de les noves reformes de l'ensenyament, obligatori i postobligatori, que no compta amb el suport ni de la societat civil ni de cap dels interlocutors del món de l'educació, i molt especialment dels sindicats de mestres i d'estudiants. Els models fomentats en la desigualtat i la segmentació, tant en la universitat com en les escoles i els instituts, són diametralment oposats a les necessitats del sistema educatiu i de la defensa d'aquest com un dret universal i irrenunciable de tota la societat.

Des de l'AEP continuarem aportant tots els nostres esforços i il·lusions, mobilitzant i organitzant, difonent els arguments necessaris per a poder posar les bases d'un procés de diàleg sobre l'educació entesa com a servei públic, que integri l'opinió i demandes de tota la comunitat educativa i que no exclouï ningú en una conjuntura de canvis i transformacions tan profundes i rellevants per al futur del país.

el Queixal
la revista que fa mal

Illa època, núm. 46
Març 2008

elqueixal@aep.cat

Edita

AEP
Associació d'Estudiants
Progressistes

c/ Riera d'Escuder 47, baixos
08028 Barcelona

Tel: 93 491 42 02
Fax: 93 491 26 93
a/e: aep@aep.cat

<http://www.aep.cat>

Direcció

Miquel Robles

Consell de Redacció

Gerard Amorós
Èdgar Castellarnau
Albert Claret
Anna del Pino
Albert Fajula
Albert Ferrer
Laia Galindo
Anna May
Daniel Mourenza
Ritxi Naval

Disseny i maquetació

Anna del Pino

Impressió

Rotimpres

el Queixal expressa l'opinió mitjançant l'editorial. Els articles signats són opinions i responsabilitat dels seus autors i autores.
D.L.B. 37713-91

Tot el material publicat es pot reproduir sense cap restricció, si no es fa amb finalitats comercials

el Queixal rep subvenció de
Vicerectorat d'Estudiants (UB)
Secretaria General de Joventut
de la Generalitat de Catalunya

Amb el suport de

Ajuntament de Barcelona

el Queixal es publica gràcies a l'esforç de la militància de l'AEP

Adhesió i informació

Nom

Telèfon

Adreça

Població

Codi postal

Correu-e

Centre d'estudis i curs

Voldria

- Rebre informació
- Col·laborar amb l'AEP
- Col·laborar amb el Queixal

c/ Riera d'Escuder 47, baixos
08028 Barcelona
aep@aep.cat

AEP

Llei d'Educació de Catalunya: una llei de país?

📍 La situació actual en referència a l'ensenyament públic cada cop és més obscura. Després de reiterats intents de mercantilització de l'ensenyament universitari li arriba el torn a l'ensenyament obligatori. Les mateixes intencions, però amb diferent diana.

A principis d'any es van presentar el *Bases per a la Llei d'Educació de Catalunya*, amb el poc encertat subtítol "Una Llei de país". I remarco el poc encertat fruit de la manca de comunicació per part del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya cap els agents de la societat educativa, els quals considerem que al text no s'exposa una anàlisi encertada de la situació actual del sistema educatiu català ni, encara menys, a les necessàries millores que des de fa anys s'estan demanant a la Conselleria d'Educació.

Les Bases presentades únicament pretenen establir un debat al voltant dels assumptes administratius i pragmàtics de l'educació, el qual resulta enganyós, ja que la Llei ja ha estat redactada d'esquenes a professionals i usuaris de l'escola pública. D'aquesta manera tot el procés perd el caràcter participatiu, democràtic i obert a les opinions i aportacions dels agents socials implicats en l'educació primària i secundària, que aquest hauria de contenir. L'ocultació sistemàtica de la informació per part de la Conselleria esdevé

una mostra de supèrbia i mal govern que difícilment pot conduir-nos a una proposta seriosa, integradora i de consens. És a dir, tenim una llei que no és de país, només de la Conselleria.

Un altre punt important és la contradicció de diversos aspectes d'aquestes Bases amb el Pla Nacional per a l'Educació (PNE), que si bé no inclou tota la comunitat educativa, almenys va estar àmpliament consensuat entre alguns agents educatius, i que pretenia establir els fonaments per el futur de l'ensenyament a Catalunya. Aquesta redacció unilateral per part de la Conselleria proposa únicament una reforma administrativa, no pas una de pedagògica, posant de manifest un desinterès per anar més enllà d'una única "millora en la gestió" tal com s'esmenta a la pròpia llei:

"Els objectius són, doncs, més de naturalesa estructural que pedagògica i es focalitzen bàsicament en els centres educatius (...)" (Bases, pàgina 10)

Com s'esmenta anteriorment, el PNE suposava un tímid avenç cap a la possibilitat de la millora del sistema educatiu català, un sistema que viu actualment una crisi causada per l'existència de dues xarxes paral·leles, l'escola pública i la privada-concertada. L'escola concertada fomenta les desigualtats de classe que patim avui dia, agenciant-se una part dels recursos

destinats a l'ensenyament públic evitant així que repercuteixin al conjunt de la població. Aquesta dualitat ha servit per evitar contínuament el debat de fons que li calia al model d'escolarització i mantenint aquesta desigualtat fonamentada en el poder adquisitiu de les famílies.

Les Bases en cap moment solucionen els problemes derivats dels fenòmens migratoris actuals de manera ambiciosa i progressista, allunyant així l'escola del seu paper com a eina de cohesió social que faci desaparèixer les desigualtats motivades per causes d'origen, culturals o econòmiques. També amb la manca de solucions per certs segments de l'ensenyament com és el cas de l'escolarització entre 0 i 3 anys, allunyant-se de la voluntat d'universalització d'aquesta, o la manca d'esment del sector d'educació no formal com l'associacionisme o les activitats extraescolars.

Algunes de les propostes de la LEC, que ha de suposar "el salt a l'excel·lència que el país demana", segons paraules del Consellera Maragall.

Aquestes Bases introdueixen una visió desregularitzadora en pro de "l'autonomia dels centres", suposem que sota l'excusa d'arribar a un model basat en els sagrats axiomes de la flexibilitat i competitivitat, ara també d'excel·lència. Sota el nom de l'autonomia, el que permet és un desen-

volupament desigual i desequilibrat de la xarxa educativa, i desreglamenta algunes qüestions que fins ara revestien l'edifici de l'ensenyament públic català, apostant per un model competitiu en què cadascú provi de solucionar com millor pugui els seus problemes al marge de la resta.

Sens dubte aquestes reglamentacions poden tenir repercussions molt negatives, girant cap a una gestió privada dels centres públics: *"la possibilitat de gestió de centres de titularitat pública a entitats cooperatives i sense ànim de lucre o a equips de professionals que, amb un projecte de centre definit, vulguin i puguin posar-lo a la pràctica assumint la responsabilitat de gestió d'un patrimoni públic"* (Bases, pàgina 16), que es tradueix en obrir la possibilitat a empreses i entitats privades, camuflades sota una suposada base cooperativa, en l'administració i gestió dels centres públics. Ja que es valora molt positivament la gestió pròpia de l'escola concertada, es pretén fer aquest model extensiu també a la xarxa pública. Això afavoreix que cada centre provi de tenir uns mecanismes d'adquisició de recursos propis i fins una capacitat de decisió sobre la contractació de serveis educatius o logístics externalitzats, que el Departament prefereix deixar en mans de l'empresa privada, en lloc de garantir-ne l'existència dins el sector públic:

"En relació amb l'autonomia econòmica, la Llei possibilitarà que els centres disposin de recursos econòmics per poder posar en pràctica iniciatives que reculli el projecte educatiu, així com de la facultat de contractar els serveis necessaris i més adequats per als objectius que s'hagin

marcat." (Bases, pàgina 18)

La proposta reflectida en les Bases va més enllà, i davant l'evident necessitat d'ampliar la xarxa educativa, proposa establir "mecanismes d'estímul" per al foment i el recolzament de l'escola concertada. La voluntat d'augmentar la concertació de centres és radicalment contrària a la necessària aposta en pro d'un únic model de titularitat pública, que respon a una clara intenció de reduir els recursos destinats a l'escolarització (qui diu que vol abaixar els impostos?). Aquesta fractura provocada pel model de dues xarxes educatives està determinada per la conjuntura socioeconòmica actual i s'ha d'encabir dins la línia de pensament neoliberal imperant, obstinat a reduir costos i despeses, així com les atribucions i responsabilitats de l'Estat, caminant cap a una societat sense prestacions públiques que garanteixin els serveis mínims a la població.

Per últim, Aquestes Bases aposten per la professionalització de la direcció dels centres amb personal extern als grups de mestres del centre: *"(...) en el marc de la funció pública docent i en el de l'autonomia dels centres, la Llei caracteritzarà la funció directiva en un sentit professionalitzador i amb unes condicions de treball pròpies i clarament diferenciades de la resta de personal docent."* (Bases, pàgina 20). Per solucionar el problema de contrastada importància referent als equips directors dels centres educatius, que necessiten més suport i formació per part del Departament i unes condicions laborals que els permetin desenvolupar les tasques pròpies de l'administració dels

centres sense oblidar la seva condició de docents i educadors, és necessari replantejar aquesta qüestió, donant la veu i escoltant l'opinió del conjunt de professors i professores, i trobant els mecanismes adients per a solventar les deficiències actuals. Si a més a més li sumem el fet de l'increment sense control de "l'autonomia dels centres", el fet d'introduir direccions que no mantinguin relació amb el personal docent de l'escola és un pas en fals que pot tenir repercussions molt negatives en el desenvolupament dels projectes educatius i en l'assoliment dels objectius marcats per aquests.

Un cop analitzades totes aquestes propostes hom descobreix que aquesta llei representa una greu agressió a un servei públic fonamental, com és l'educació, alhora que menysprea la comunitat educativa i, en general, la societat obviant la seva participació. La primera llei d'educació d'un país ha de ser quelcom molt més ambiciós, amb molta més perspectiva i amb una clara voluntat de progrés i millora per construir, dia rere dia, una societat més igualitària i justa, apostant per una educació veritablement pública i de qualitat, laica i transformadora que permeti i asseguri el màxim desenvolupament personal dels i les infants i joves, que els converteixi en veritables persones lliures, conscients i responsables.

Sense educació no hi ha país. Els i les estudiantes tampoc no volem aquesta llei!

Albert Fajula
AEP-UB

La comunitat educativa va demostrar amb contundència el seu rebuig a les bases de la Llei d'Educació de Catalunya, impulsada pel Conseller Maragall, amb una manifestació central a Barcelona reunint més de 60.000 persones -entre professors, estudiants, mares i pares- que havia estat convocada per, a més de l'AEP -que va aportar la presència d'estudiants de la Federació de Secundària provinents de cinc instituts- per AEFP, AJEC, ASPEPC-SPS, CCOO, CGT, EA, FETE-UGT, SE, SEPC i USTEC-STEs, amb el suport de les entitats educatives del Consell Nacional de Joventut de Catalunya. El seguiment de la vaga del professorat va ser de vora el 70% i la participació dels i les estudiantes de secundària a la manifestació va ser molt nombrosa. Tot un èxit que deixa palès que la millor resposta davant les agressions a l'educació pública és sempre la unitat.

Lamentem profundament que el Conseller Maragall digui que "les lleis no són objecte de negociació" perquè entenem que ha de ser ben bé al contrari. Les lleis han de ser el fruit del debat i el consens amb, en general, tota la societat i, en concret, els principals actors: en aquest cas el professorat, els i les estudiantes i els pares i mares.

Esperem que la multitudinària protesta faci reflexionar els responsables d'aquesta llei. Exigim l'immediata retirada de les bases i l'obertura d'un procés de debat real i productiu.

Crònica de les mobilitzacions del

15-M

📍 El dijous dia 15 de novembre de 2007, **més de 13.000 estudiants van manifestar-se** per mostrar el seu rebuig enfront l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES), tristament cèlebre i més conegut com a "Pla de Bolonya", varen demanar la derogació de la "Ley Orgànica de Universidades" (LOU), i protestaren pels nefastos efectes que causaran les seves aplicacions: la privatització de l'educació superior, la precarització del model docent, l'augment de les dificultats de les classes populars per accedir a una educació de qualitat, l'elitització de l'educació universitària, i la subordinació de la universitat com a institució generadora de crítica i cultura als interessos privats.

Cridava força l'atenció l'ampli ventall d'edats dels i les assistents, que incloïa des d'estudiants de secundària conscients que el seu imminent ingrés a la universitat estarà ple de traves i barreres econòmiques, estudiants d'edat avançada amb experiència en la lluita estudiantil i, fins i tot, joves que ja han cursat els estudis universitaris. El fet de trobar manifestants no vinculats al sistema educatiu és molt significatiu, i indica que **cada cop més gent comença a ser conscient que la mala salut per la que passa el sistema universitari transcendirà el seu àmbit i afectarà tots els nivells de la societat.**

Tots i totes unides van protagonitzar una marxa sense incidències on el moviment estudiantil demostrà un civisme exemplar fruit de la seva maduresa política i del seu tarannà pacífic i, no obstant, combatiu. Els manifestants van mostrar de forma pacífica el seu total rebuig cap a les polítiques neoliberals que es pretenen introduir en el nostre model universitari proferint consignes contra la privatització, l'augment de les taxes i contra la **dobla moral del govern de Zapatero, que no ha estat capaç de donar resposta a les reivindicacions clàssiques del moviment estudiantil,** tot i mostrar un tarannà "progressista" (sic).

El moviment estudiantil va demostrar el dia 15 de novembre ser un moviment de caire popular, seriós, madur i amb ganes de seguir sent un moviment independent allunyat dels interessos electoralistes dels partits majoritaris. Pel que fa a la PMDUP (Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública), màxim exponent de la unitat d'acció a les aules, va demostrar tenir capacitat per a generar discurs i fer-lo arribar a tots els estaments del sistema educatiu i de la societat en general, de saber donar resposta a tots i cadascun dels problemes que es van plantejant en el dia a dia de les universitats catalanes, i ha sabut conscienciar l'alumnat de les problemàtiques que els afecten com a estudiants.

Val a dir que el ressò a la premsa no ha estat tan ampli com a molts ens hagués agradat, fet que confirma que **els grans mitjans de comunicació continuen sense donar al moviment estudiantil la importància que mereix.** Aquest fet és especialment preocupant, ja que de la precarietat de sistema universitari se'n ressenten tots els estaments de la nostra societat i, per tant, el conjunt de la societat mereix saber quines són les problemàtiques de la universitat pública i quines són les lluites que s'hi estan duent a terme.

Cal destacar també que durant la mateixa setmana van tenir lloc diversos actes divulgatius, activitats, tallers de pancartes, dinars populars i macro-assemblees a la majoria dels campus de la UPC, de la UB, de la UPF i de la UAB.

Els i les estudiants seguirem mobilitzant-nos fins que l'ensenyament universitari deixi de ser concebut com una fàbrica de mà d'obra qualificada subordinada als interessos de les empreses i entitats financeres. **Continuarem lluitant i reivindicant el dret de les futures generacions d'estudiants a l'accés universalitzat a una educació superior veritablement pública i de qualitat.**

Albert Ferrer
Escola Industrial (EUETIB) - UPC

La Guerrilla Travolaka i la lluita trans

La Guerrilla Travolaka és un grup que lluita contra les pressions de gènere. Tot i que bona part del nostre activisme es centri en la lluita contra la transfòbia i contra la psiquiatrització de les persones trans, som un grup que es defineix com a multiidentitari: allò que ens uneix, no és una identitat concreta o una etiqueta, sinó uns objectius compartits i una lluita en comú.

Sabem que totes i tots vivim quotidianament les pressions de gènere en forma de normes –implícites o explícites– que, d'alguna manera, ens acompanyen tot marcant-nos els límits de les nostres identitats. Les persones amb identitats de gènere no-normatives, és a dir, que no compleixen el rol de gènere que se'ls assigna al néixer d'home o de dona (transsexuals, transgènere, trans, etc.), com també les persones intersexuals (a les quals es normativitza de forma molt violenta, operant

de gènere, un text legal segons el qual, tota aquella persona que vulgui canviar el seu nom i sexe en els seus documents d'identitat oficials haurà de complir dues condicions: haver rebut el diagnòstic de "disfòria de gènere" i haver fet, com a mínim, dos anys de tractament mèdic per tal de modificar el seu cos.

La Guerrilla Travolaka és un dels pocs grups activistes trans que ha alçat públicament la veu per denunciar les mancances de la recentment aprovada llei - sense ànim d'invisibilitzar l'avenç que suposa - segons la qual, les persones trans necessiten passar per avaluacions psiquiàtriques i prendre hormones o operar-se obligatòriament per a accedir a un canvi de nom: al seu propi nom.

Nosaltres ens preguntem, per què l'Estat i la medicina necessiten exercir aquest tipus de control sobre els nostres cossos i les nostres identitats. Volem fer visible

al voltant de 400 persones sota el lema: "Prou disfòria de gènere! Manifestació per la lluita Transgènere, Transsexual i Intersexual". La iniciativa va comptar també amb l'adhesió de nombrosos grups i activistes d'arreu del món i de sectors socials ben diferents. La manifestació del passat 7 d'octubre no és de cap manera una acció aïllada, sinó que s'engloba dins un moviment internacional per la despsiquiatrització de les nostres identitats, que esperem que continuï creixent al llarg dels pròxims mesos.

Aquest moviment no inclou exclusivament a les persones i activistes trans. Sens dubte, per nosaltres el treball amb la comunitat mèdica (i psiquiàtrica especialment) i el seu posicionament públic en relació a aquest tema ens sembla molt important. Com també el diàleg amb les administracions públiques, els partits polítics, i els moviments socials que ens anem trobem al llarg del nostre viatge. Tots els nostres

els seus cossos al néixer per esborrar l'ambigüitat dels seus genitals) són simplement la punta de l'iceberg de totes aquestes pressions; són la cara visible del fet que aquesta dicotomia de gèneres s'allunya completament de la realitat diària de les persones.

Un dels principals objectius de la Guerrilla es centra en la lluita contra el concepte de "disfòria de gènere" o "trastorn de la identitat de gènere" (allò que abans hem anomenat la psiquiatrització dels i les trans), és a dir, contra el fet que les identitats de gènere no-normatives, com ara el transgenerisme o la transexualitat, continuïn apareixent catalogades com a malalties mentals a les classificacions mèdiques internacionals.

Per tal de contextualitzar una mica més la Guerrilla, cal entendre també el context legal i mèdic en què actualment viuen les persones trans a l'Estat Espanyol. El passat mes de març del 2007 es va aprovar l'anomenada Llei d'Identitat

i denunciar aquesta vigilància permanent com una de les principals formes d'opressió i de control social, com una de les múltiples estratègies de manteniment de l'ordre sexista i heteropatriarcal establert.

El passat mes de juny, la Guerrilla organitzà a Barcelona una concentració davant de l'Hospital Clínic per a denunciar la psiquiatrització de les persones trans, i també una Assemblea Trans-Internacional, que va tenir molt èxit i va donar lloc a la creació d'una xarxa activista internacional, a partir de la qual va néixer la proposta de coordinar les nostres accions. Així doncs, el cap de setmana dels dies 6 i 7 d'octubre, els activistes de Barcelona, Madrid i París vam alçar plegats les nostres veus contra el diagnòstic de "disfòria de gènere" mitjançant l'organització simultània de manifestacions a les nostres respectives ciutats. A Barcelona, la manifestació va ser promoguda per activistes independents de la ciutat conjuntament amb la Guerrilla Travolaka, i va aplegar

posicionaments són essencials per tal que el "trastorn de la identitat de gènere" sigui retirat de la llista de malalties mentals de l'Organització Mundial de la Salut (tal com ja se'n va retirar l'homosexualitat a principis dels anys 90).

Així doncs, a la Guerrilla Travolaka pensem que la lluita contra les pressions de gènere és summament àmplia, i que implica a totes aquelles persones que vulguin anar més enllà de l'ordre patriarcal: gais, lesbianes, bisexuals, trans, intersexuals, feministes, queers, i heterosexuals cansats dels límits normatius que pretenen convertir-los en simples perpetuadors de l'espècie. Aquesta lluita és per a tothom qui vulgui treure's de sobre, d'una vegada per totes, la camisa de força de la normativitat de gènere i sumar-se a la lluita per a la lliure expressió del gènere.

Fòrum Social Català: oportunitat, necessitat i urgència

La desaparició, l'any 1991, de la Unió Soviètica i del Tractat de Varsovia, va representar a nivell mundial l'aparent fracàs dels sistemes d'economia planificada i la forta consolidació de l'economia de mercat. El neoliberalisme va dominar de manera gairebé absoluta l'escena econòmica internacional i va aplicar sense miraments els principis de l'anomenat "Consens de Washington".

Com el temps es va encarregar de demostrar, tant la visió ideològica adoptada com els seus procediments eren completament erràtics. La caiguda del socialisme real, que en realitat era capitalisme d'estat i a més a més militaritzat, no significava en ella mateixa un triomf del capitalisme que, per la seva banda, havia dut a la misèria a les tres quartes parts de la població mundial. Així doncs, tant les dades macroeconòmiques com sobretot la situació social de les poblacions d'Amèrica Llatina, d'Àfrica, de parts d'Àsia i de les capes més desfavorides del món industrialitzat empitjoraren acceleradament i motivaren que, pocs anys després, s'aixequessin les primeres veus de protesta enfront de la creixent injustícia.

Els encontres contra el neoliberalisme promoguts pels zapatistes a partir de 1995 i d'una manera ben significativa la revolta de Seattle, pel novembre de 1999, amb motiu de la cimera de l'Organització Mundial de Comerç, foren en el Sud i en el Nord, dues senyals d'alerta i de propostes alternatives que assoliren un caràcter més estructural a partir de gener de 2001 amb la celebració a Porto Alegre (Brasil) del primer Fòrum Social Mundial (FSM) que trià com a moment de celebració i de manera simbòlica, la darrera setmana de gener per tal de coincidir amb el Fòrum Econòmic de Davos (Suïssa), lloc de referència i de reunió d'una bona part dels actors neoliberals.

Els anys 2001, 2002 i 2003 el FSM tingué lloc a Porto Alegre, el 2004 es traslladà a Bombai per retornar a Porto Alegre pel 2005. L'any 2006 es repartí entre Bamako (Mali), Caracas (Veneçuela) i Karachi (Pakistan). Finalment pel 2007 l'encontre fou a Nairobi (Kenya). Paral·lelament, els Fòrums adquiriren també dimensió europea (Florència, París, Londres i Atenes), d'altres continents, mediterrània (Barcelona 2005) i també foren possibles les celebracions temàtiques i locals.

El balanç de tots aquest anys i esdeveni-

ments ens permet parlar de la presentació d'un conjunt d'alternatives que d'existir voluntat política –que poques vegades hi és per dur-les a terme, ens permetrien assolir en poc temps el que sota el lema d'un "Altre Món Possible" constitueix l'objectiu bàsic del Fòrum. En efecte, les propostes formulades –no tant sols com a inventari de desitjos si no també com a itineraris d'actuació– inclouen un millor accés a la terra, un canvi en les estructures agràries productives, uns validats codis de conducta per a les companyies transnacionals, la generació de taxacions internacionals i la desaparició dels paradisos fiscals, la cancel·lació del deute extern i el substancial augment de recursos per a la cooperació al desenvolupament, les transferències de tecnologia, la flexibilitat en els fluxos migratoris, el reforçament del paper de la dona, el respecte pels models culturals no dominants, l'allunyament del "pensament únic", la lluita contra la corrupció, la reforma i democratització de les institucions econòmiques i polítiques internacionals, la necessitat d'una informació no manipulada, les resolucions del conflictes armats, la desmilitarització, autodeterminació dels pobles, el rebuig al control social, l'assoliment dels drets econòmics, socials i culturals, el fre a la destrucció i especulació urbanística, la cura ambiental, el decreixement econòmic en els països del Nord i un llarg etcètera que tant sols avançarà si l'acció dels ciutadans pressiona suficientment els qui prenen les decisions polítiques.

Per l'any 2008 el Comitè Internacional del Fòrum va decidir-ne la no realització per raons bàsicament organitzatives i econòmiques i va recomanar alhora la preparació, a escala local, d'accions en la mateixa línia i durant les dates habituals de finals de gener. Aquesta és precisament la raó d'ésser del Fòrum Social Català (FSC), oportunitat del qual queda doncs justificada i la urgència i necessitat del qual vénen donades per les mancances de salut, d'alimentació, d'habitatge, d'accés educatiu, d'aigua i en general de la cobertura de les necessitats més elementals per part d'una àmplia proporció de la població mundial i també pel diferencial cada cop més gran entre els recursos a què tenen accés els més rics i els més pobres del planeta.

Així doncs, i d'acord amb el que expressen els organitzadors, es proposava "una setmana (19-24 de gener) amb múltiples i diverses mobilitzacions, accions, reivindicacions i lluites a tot el territori –barris, pobles, comarques– que convergeixi en una trobada conjunta de tots i totes el cap de setmana del 25 al 27 de gener a Barcelona, on es preveu:

- la celebració de tallers, activitats autoorganitzades i seminaris sobre drets (socials, laborals i econòmics), defensa del territori, imperialisme i societat democràtica;
- una assemblea de moviments socials;
- i una manifestació".

La cinquantena de ponències i xerrades, junt amb la quinzena de tallers oferts per l'FSC, van comptar amb l'assistència de més del 5000 persones i més de 400 organitzacions. El FSC va concloure amb l'aprovació de la Declaració de l'Assemblea de Moviments Socials, elaborat per totes les organitzacions participants, i amb una manifestació pel centre de la ciutat que, sota el lema "Un altre món és possible", va aplegar a 4000 manifestants.

La Universitat de Barcelona, en el seu recinte històric de la Plaça de la Universitat, ha acollit aquest encontre i és adient que sigui així ja que la universitat és un espai de reflexió, recerca, aprenentatge i difusió d'idees. El seu horitzó és –o hauria d'ésser sempre– l'avenç de la societat. És de desitjar que aquest avenç i la transformació social, volguda pel Fòrum, vagin de la mà i que aquesta coincidència no sigui pas la única.

Palestina, el país dels despropòsits

Q Palestina és el paradís de la corrupció, de les mentides i de la ineficiència. Passejar-se per Nablusa és descobrir com l'ajuda humanitària està en venda al mercat. Llet en pols finançada per la UE dotada de valor econòmic. A totes i cadascuna de les seves botigues de queviures. Un país desèrtic, patint una terrible ocupació militar i dirigit per un estol d'irresponsables i quatre famílies de Ramal·là que mouen els quartos. Els mateixos que no tenen cap mania a l'hora de convertir els seus conacionals en mà d'obra barata per a les empreses israelianes, i qualsevol que pugui contribuir a ampliar les seves fortunes. Aprofitant-se de les conseqüències d'un mur, que no només ha reproduït Varsòvia a escala gegantina, sinó que també ha multiplicat els beneficis d'uns quants, també a l'Israel en plena febre privatitzadora i amb el col·lapse imminent de la pau social. Fins i tot de l'Estat.

Com es pot recolzar un partit com Khamàs? Un partit que en comptes de casals té mesquites per a satisfer les mateixes funcions. O seguir pagant els luxes de Fatekh? Pura hipocresia, una autèntica epidèmia regional. Europa finançant corrupteles i enviant ONG, escenificant iniciatives que ja neixen mortes, i ajornant eternament la solució. Mentre els moviments socials cauen en el parany del maniqueisme i una crítica sistemàtica a Israel, de la que se salven, injustificadament, els cabdills de l'altre bàndol. Tant responsables són els uns com els altres. I les víctimes, el poble treballador palestí, tant àrab com jueu. Tampoc podem negar l'indubtable progrés que va suposar l'empresa sionista, avui una via morta. No només perquè ho està, sinó perquè acumula morts a diari. Encara que considerem que l'establiment de l'estat jueu fou un error històric. Però Pa-

lestina és, sobretot, víctima del despotisme àrab. Qui va refusar el Pla de Partició i envair el país per a alliberar un territori? Qui aliances tenia el muftí de Jerusalem, viva imatge dels capitosts de Fatekh i Khamàs? Qui, en darrera instància, va engegar en orris els acords de facto entra la Legió Àrab jordana i els dirigents del Mapaí?

Cartell pro-Khamàs d'un carrer d'Hebron

Unes elits polítiques palestines capaces de signar acords com Oslo, que en comptes de pau només han portat desencís on abans hi havia lluites. És la resignació amb què s'esperen als checkpoints, com bestiar, a les cinc del matí. La mateixa resignació amb que una dona fa notar la presència de l'exèrcit al començament de la carretera entre Qalàndia i Ramal·là. Disparant, evidentment. I amb vida al seu voltant, amb el trànsit de vehicles i persones sense aturar-se en absolut. Suposo que se'n deu dir normalitat.

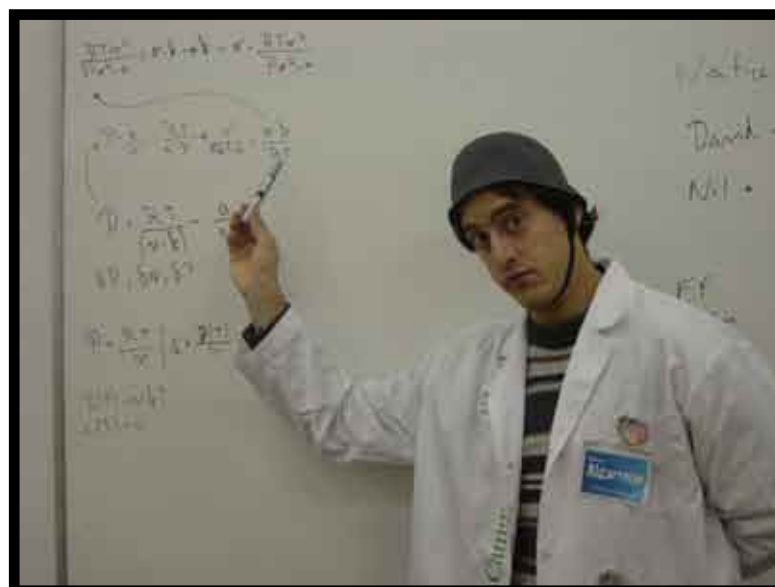
Això passa a la tornada de Bil'in, una de les representacions estrelles del circ en què s'ha convertit un drama, i que atrau desenes de joves i activistes diversos a la recerca de glòries i aventures. En teoria, cada divendres, des de fa més de dos anys, el Comitè Popular de Resistència marxa cap als camps d'oliveres a fer una acció reivindicativa no-violenta. Justament on els hi estaven aixecant – operació que ja ha acabat fa molt -, el Mur. El símbol de les noves misèries, amb expropiacions de terres i promocions d'habitatges amb capital estranger de sèrie. A l'altra banda, és clar.

Bil'in, on es disfressa a nens de deu anys amb fusells de joguina i banderes de Hizbal·là. Tot perquè els periodistes i la cort senyorial d'onegeros, esquerranosos i tot allò que podríem agrupar sota el paraigua de l'activisme, tinguin la seva foto. On després de tensar la situació fins que l'exèrcit israelià acabi disparant bales de sal i llençant pots de fum, es dona entrada als equips locals, cadet i júnior, de llançament de pedres. Esports populars, certament. Una eina de lluita d'escassa transcendència fora de l'escenari en què es converteix el camp d'oliveres entre les tanques i el poble.

Hi ha un altra Palestina més enllà de la mentida contínua dels mèdia, més preocupats en difamar que en solucionar el problema. Una Palestina que no lluita per a salvar els gossos corruptes que se n'aprofiten, sinó per a sobreviure. Una Palestina on les misèries no amaguen els somriures. Una Palestina valenta i orgullosa, que calla, treballa i espera el seu torn. Una Palestina que no està disposada a morir per a no-res.

Àxel González
Periodista i traductor

El Professor Algarrobo

Prof. Algarrobo: La bicicleta a la universitat

Q Segur que et vas adonar que a principis d'octubre van aparèixer uns cartells per les facultats on hi apareixia retratat un home amb una bata blanca i un barret de camuflatge. Es tractava de la promoció de Bicicampus, una campanya nascuda al BACC (Bicicleta Club de Catalunya) que té com a objectiu fomentar l'ús de la bicicleta entre els i les estudiants. Ens va encuriosir i hem decidit fer una entrevista al professor Algarrobo, la imatge de la campanya, perquè ens informi una mica més sobre el tema i ens doni la seva opinió sobre l'ús de la bicicleta, i poder veure, en persona, com és aquest personatge tan peculiar.

El professor Algarrobo, referència al món del màrqueting de les guerrilles –segons diuen–, és un actor que ha hagut d'aprendre's de memòria les típiques frases que defensen l'ús de la bicicleta. El seu discurs és pla, molt típic i no diu massa res de nou. És veritat que està entosudit en fer que tots els estudiants vagin en bicicleta, però només perquè li marca el guió. Ara bé, el fet que sigui un actor i no una persona que realment ho senti no implica que no recolzem el que vol aconseguir la campanya Bicicampus: que els estudiants vagin en bicicleta a la universitat. Ja sigui des d'aquesta campanya o des d'altres motivacions personals animem a tothom a agafar les bicicletes i a fer fora els cotxes de la ciutat. Endavant, doncs, a tothom que ho intenti o, almenys, faci algun pas per fer que les coses canviïn.

El Queixal. A què et dediques?

Professor Algarrobo. Promocio l'ús de la bicicleta al campus universitari. Això vol dir que busco formes per a què la gent s'impliqui en favor d'aquesta causa.

Q. Per què regales bicicletes?

P.A. Em sembla una bona fórmula per animar la gent, estudiants, professors i PAS a que s'impliquin en anar i tornar del campus universitari en bicicleta, és un mètode que em resulta bastant atractiu. Està dirigit a tothom, qualsevol persona que estigui vinculada al món universitari.

Q. Vas en bicicleta, tu? Si és que no, per què no, si no contamina el medi ambient i, a més, fas exercici?

P.A. Habitualment sí.

Q. Per què no vas en cotxe, si és més còmode?

P.A. Pot ser que sigui més còmode però no més pràctic. Com que la bicicleta es còmoda, saludable i més ecològica doncs em sembla una millor manera de moure'm.

Q. Com ha respost la gent a la campanya Bicicampus?

P.A. Molt bé, estem molt contents. Hi ha hagut moltes sol·licituds, comentaris, etcètera. La gent s'ha implicat més del que esperàvem.

Q. Quin creus que és el mitjà de transport preferit pels estudiants?

P.A. Hem fet una enquesta a bicicampus. cat i el 49% dels enquestats prefereix el transport públic. Això inclouria l'autobús, el metro i en principi el Bicing. El percentatge dels que prefereixen la bicicleta és aproximadament el 24%.

Q. Teniu pensat fer més campanyes d'aquest tipus a la Universitat?

P.A. Per l'any 2008 estem preparant noves sorpreses que no podem desvelar. Hi haurà més activitats al voltant del març.

Q. Heu pensat en fer aquesta campanya en el sector empresarial?

P.A. Estem pensant en nous col·lectius, però el de la Universitat, per la seva franja d'edat i la seva activitat diària, és el més senzill per començar. Evidentment ens encantaria exportar la idea a tots els col·lectius possibles de la societat.

Q. Què en fareu de les bicicletes que doneu en préstec un cop s'hagi acabat la campanya?

P.A. Aquestes bicicletes es reutilitzaran per altres campanyes, o es posaran a disposició de les persones que les sol·licitin. Però si algú s'enamorés de la seva bicicleta durant la primavera potser es podria arribar a un acord amb el BACC.

Q. Creus que a l'Ajuntament de Barcelona li agraden les bicicletes?

P.A. Aquest és un tema molt interessant. Han tret el Bicing, que en principi està funcionant, però encara queden moltes mesures que s'han de millorar.

Q. Creus que la ciutat de Barcelona està ben adaptada a les bicicletes?

P.A. Calen molts carrils bici que estiguin ben planificats, falta pedagogia en la societat. Iniciatives com els aparcaments als afores de la ciutat, per exemple, són benvingudes, però en general falta conscienciació.

Q. Quina creus que és la prioritat per afavorir l'ús de la bicicleta a la ciutat?

P.A. Els carrils bici són molt necessaris, ja que es queden curts pel nombre actual de ciclistes. Molts punts de la ciutat es troben sense carril bici quan en fan falta més. Estem convençuts que qualsevol altra iniciativa és positiva. La conscienciació i la pedagogia són molt necessàries. Molts

cops els mateixos vianants ens veuen com els seus enemics.

Tot aquest fenomen de les bicicletes s'ha posat molt de moda últimament. Al llarg dels últims cinc anys, el nombre d'estudiants que va en bicicleta ha augmentat significativament. A Barcelona ha aparegut també el Bicing, i moltes altres empreses de lloguer de bicicletes. El que manca, però, és una ciutat ben adaptada. No es pot començar a construir la casa per la teulada, i és el que està passant a Barcelona. Sembla que el tema dels aparcaments el tenen bastant solucionat (!), però encara són molt pocs els carrils bici que hi ha, i cada vegada més els cotxes i motocicletes. Per altra banda, el transport públic i el fet d'anar a peu també s'hauria de potenciar. S'ha de fer un front comú de vianants, ciclistes i usuaris del transport públic contra el transport particular.

A part de tota la moguda que es respira pels carrers també ha sortit la nova ordenança que regula l'ús de les bicicletes a la ciutat, i també el de les motocicletes i els vianants. La seva difusió, però, ha estat parcial, i se n'ha fet més aviat una lectura polèmica. Hi ha hagut modificacions de l'ordenança, sobretot gràcies als Amics de la Bici, que han aconseguit canviar alguns dels aspectes que generaven més controvèrsia. Tot i això, la lluita a favor de l'ús de la bicicleta a les ciutats no és pas cosa d'ara. Ja fa molts anys que existeix la Massa Crítica, i no tan sols a Barcelona, sinó també a moltes altres ciutats del món. Es tracta d'un grup d'usuaris de la bicicleta que es reuneixen un cop al mes per fer una "volta" per la ciutat. Quan s'arriba a un número "crític" tenen poder per tallar el trànsit als carrers, ja que els cotxes no els poden avançar. Aquesta manifestació a favor de la bicicleta es celebra el primer divendres de cada mes a Barcelona, sortint de Plaça Universitat.

Des de GEA-AEP també volem impulsar que cada Facultat s'impliqui més en què els seus estudiants vagin en bicicleta: la creació de més aparcaments de bicicletes a l'entrada, l'habilitació d'un espai a cada centre on poder fer petites reparacions de la bicicleta o la creació d'una oficina on s'informi als estudiants de les vies més recomanables per arribar a la Facultat, tant en bicicleta com en transport públic, entre altres. Tot és qüestió de temps.

Salut, bicicleta i cultura!

L'Escola de Sociologia de Barcelona, un oasi autogestionari front el règim

**Manel
Álvarez**

Entrevista per
**Edgar
Castellarnau**

☉ La cafeteria de la Facultat d'Econòmiques i Empresarials de la Universitat de Barcelona és una més del monopoli Grup Soteras, i és un dels espais que sempre manté assiduïtat d'assistència, en el que indiscutiblement predomina el factor humà, i on fins i tot el degà fa breus actes de presència.

Té la peculiaritat que serveix als estudiants, i al professorat i personal de la facultat, per separat, de manera que uns accedeixen per un costat i uns per l'altre per demanar el cafè als treballadors de servei, que mai no paren, i que s'ha de dir que es presten a una amabilitat que amenitza l'espera. De passada s'ha de dir que l'horrible gust del cafè que serveixen ha esguerrat més d'una prometedora conversa. Sovint es veu, a la banda on es formen cues (endevineu quina), un home d'edat visiblement superior a la mitjana, que de seguida estableix relació, convida a la gent, bromeja amb les cambreres i gesticula de forma temperamental.

El Queixal. Què fa una persona com tu a la cua d'estudiants de la cafeteria?

Manuel Álvarez. Sóc estudiant. Per als que no em coneixen, em dic Manel Álvarez, tinc 60 anys, fill d'emigrants gallecs i criat al barri Xino (Raval). Vaig començar a treballar als 14 anys fins que vaig fer el servei militar obligatori, on em van fer un Consell de Guerra en un moment d'alta conflictivitat social (empresonament dels quadres del sindicat comunista en el procés 1001, o la firma de 5 penes de mort per part del dictador que va comportar la retirada d'ambaixadors i cònsols dels països europeus a l'Estat). Ara que estic prejubilat del sector siderometal·lúrgic, sóc estudiant de primer curs de Sociologia. Espero ser-ne el primer de la promoció, encara que no tinc l'energia i vitalitat dels meus companys. Donada la meua situació acadèmica, he optat per adquirir els coneixements d'una forma reglada dins del camp de la Sociologia. No només per satisfacció personal, sinó per tornar a assolir coneixements i posar-me al dia. A més també em permetrà accedir a altres branques com periodisme o criminologia.

Q. Pots concretar-nos quina és la teva situació acadèmica?

M.A. En realitat sóc diplomad en Sociologia per l'Escola de Sociologia de Barcelona, he fet l'IESE i un màster en Recursos Humans al CESEM, i tinc aprovades 13 assignatures de la carrera d'Economia empresarial (ADE) que s'impartia a la UB, en aquesta mateixa facultat.

Q. Perquè estudies novament Sociologia?

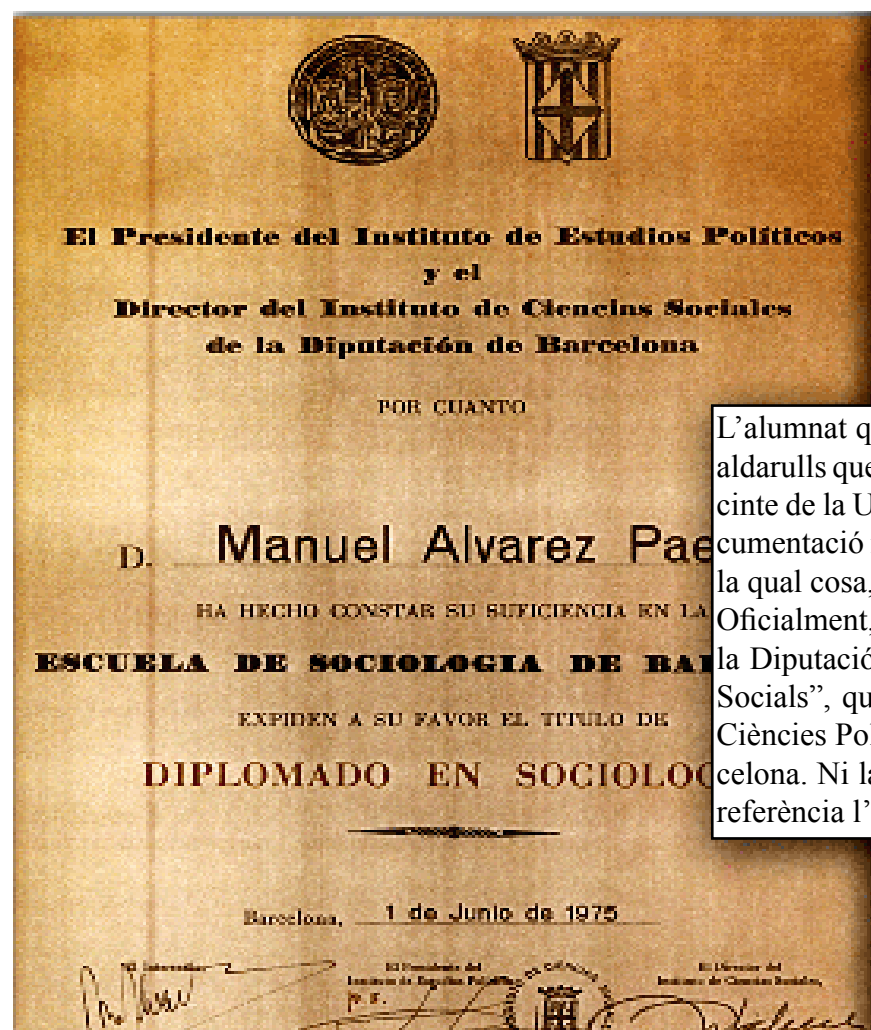
M.A. Perquè el meu diploma de l'Escola de Sociologia no ha estat reconegut per cap de les institucions acadèmiques actuals. Després de moltes gestions i consultes, la resposta que he rebut és la següent: (vegeu la imatge). Els termes que s'utilitzen en aquest text, a més de faltar a la veritat, encobreixen tota una sèrie d'interessos emmarcats en el context polític de l'època.

“**El meu diploma no ha estat reconegut per cap de les institucions acadèmiques actuals**”

Q. Com descriuries el context polític en què va sorgir aquesta experiència?

M.A. Hi havia una situació de decadència del règim franquista en la que ja es donaven "coletazos" per canviar el sistema. Es plantejaven tres opcions: els que volien perpetuar el règim, els que volien reformar-lo des de dins i els que apostàvem per un canvi a través de la ruptura.

En general, hi havia unes ànsies (no permeses) de democratitzar tant les institucions com els mètodes d'ensenyament. Es va donar convivència implícita de professors i alumnat que va donar lloc a les mobilitzacions estudiantils de l'època.

L'alumnat que aldarulls que cinc de la U cumentació la qual cosa. Oficialment, la Diputació Socials", qu Ciències Po celona. Ni la referència l'

Q. Com es va crear l'Escola de Sociologia?

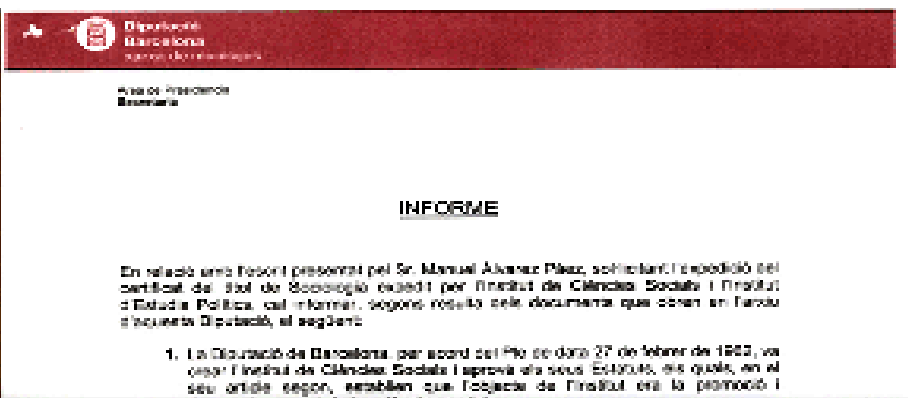
M.A. El Règim no permetia impartir oficialment els estudis de Sociologia. Entenien que no tenia sentit permetre el sorgiment de persones dedicades, amb coneixements i capacitats per desenvolupar un anàlisi científic i teòric de la realitat social.

Existia a Madrid quelcom similar als ensenyaments de sociologia, al "Instituto de Estudios Políticos", com una extensió de l'assignatura existent —coneguda per la gent de la meua edat— "Formación del espíritu nacional".

L'any 1962, un grup de persones conservadores però amb un cert esperit democràtic, vinculats a la Diputació de Barcelona, creen l'Institut de Ciències Socials. Des de l'Institut es pretenia establir vincles acadèmics internacionals sobre aquest camp, fent publicacions i congressos. Aquest tipus d'intercanvis i relacions va propiciar la necessitat d'un ensenyament de Sociologia. De tal manera que apareix, uns anys després, l'Escola de Sociologia de Barcelona, que coincidia amb altres noves aparicions a la ciutat com l'Escola de Cinematografia.

Q. En un ambient tan poc procliu, com es plantejava aquest ensenyament?

franquista

que assistia als cursos de sociologia va promoure greus enfrontaments i que van culminar en l'ocupació violenta dels locals que l'Institut tenia al re-
 niversitat Industrial al carrer Urgell i amb la pèrdua de llibres i altra do-
 no identificada, transformant el centre en una escola autogestionària, per
 l'any 1978 es va procedir al tancament de les dependències del centre.
 l'Institut de Ciències Socials, creat l'any 1962, es va dissoldre per
 l'any 1985, en que es va crear la fundació Pública "Institut Ciències
 e va ser extingida l'any 1988 al constituir-se el Consorci "Institut de
 lítiques i Socials" entre la Diputació i la Universitat Autònoma de Bar-
 a Fundació anterior ni l'actual Consorci han impartit els títols a que fa
 escrit presentat pel Sr. Manuel Álvarez Páez.

M.A. Ara diríem que es plantejava d'una forma "light". Tenia un caràcter de post-
 grau per completar les titulacions amb un contingut més humanístic. Constava de 3
 cursos amb assignatures en que s'evitava
 aprofundir en qualsevol postura que con-
 trariés la ideologia dominant.
 Però aquesta oferta no satisfia les nos-
 tres inquietuds dins l'alumnat. Érem uns
 200 estudiants, de classes mitges i trebal-
 ladors, que anàvem a les classes d'horari
 nocturn. Molts de nosaltres compartíem,
 en la clandestinitat, una major conscièn-
 cia política. Buscàvem un aprofundiment
 en la interpretació del panorama social, i
 sobretot adquirir eines per canviar-lo, con-
 vençuts de que no era cap tòpic. Aquest
 va ser el principal motiu pel qual vam co-
 mençar a coordinar-nos.

**Q. Com va sorgir el moviment estu-
 diantil a l'Escola?**

M.A. Ens vam constituir en assemblea,
 amb delegats no fixes. Es discutia oberta-
 ment sobre l'actualitat política i els agents
 dels partits polítics, les problemàtiques
 socials i, en especial, el contingut i format
 de l'ensenyament que rebíem.
 D'una forma raonada, vèiem la necessitat
 d'un nou tipus d'ensenyament, per evi-
 tar el concepte conservador i descafeïnat
 que t'he comentat. Per això vam decidir
 començar a fer propostes i establir con-

tactes amb altres professors
 d'un ampli ventall ideològic,
 democràtic i d'esquerres, per
 a incorporar-los a les ma-
 tèries. Després de llargues
 discussions, vam acordar que
 es garantís una representa-
 ció equilibrada de la diversi-
 tat d'opcions polítiques dins
 d'aquest ventall.

**Q. I què es va aconse-
 guir?**

M.A. Al ser una escola de
 nova creació, no convenia po-
 sar en qüestió tot l'entramat
 burocràtic i financer. Vam for-
 mar un grup de pressió, amb
 un caràcter molt pragmàtic,
 per aconseguir les nostres de-
 mandes, i influir en els òrgans
 de decisió de l'Escola. Gràcies
 a això vam poder satisfer els
 nostres objectius prioritaris i
 vam obtenir una condescen-
 dència per part de la direcció
 front a les intencions oficials.
 Així doncs, vam tenir el pri-
 vilegi de poder comptar amb
 professors que han esdevin-
 gut referents acadèmics, so-
 cioculturals i polítics: Anto-

nio Álvarez Solís, José Manuel Bermudo,
 Jordi Borja, Juli Busquets, Juan Espada,
 Antonio Franco Estadella, Francisco Fer-
 nández Buey, Joaquim Jordà, Carmelo
 Lisón, Federico Munné, Joaquin Novella,
 Manolo Sacristán, Jordi Solé Tura, Joa-
 quin Trigo, Carme Valdeolmillos i Jordi Xi-
 fra. El canvi de professorat va comportar
 alguns canvis en els plans d'estudi, en la
 relació professor-alumne i en els mètodes
 d'avaluació, amb la participació activa de
 l'alumnat però sense perdre el rigor aca-
 dèmic i científic.

A més, dins l'Institut de Ciències Socials,
 participàvem en els congressos aportant
 ponències, com si fóssim "teloners", així
 com representants internacionals, com el
 Socialist Workers Party estadounidense.

En definitiva, es va assolir un model
 d'autogestió de gran contingut i qualitat
 acadèmica que ficava el dit a l'ull dels
 poders fàctics. Era un oasi autogestiona-
 ri front el règim, i tot l'alumnat era molt
 conscient del que estàvem aconseguint i
 el que ens jugàvem.

Q. Per què no va continuar?

M.A. És evident que estava fora de tot
 el context acadèmic, i el nom de l'Escola
 els posava molt nerviosos, amb la qual
 cosa, tal com consta en aquest informe
 de la Diputació (imatge), van articular

una sèrie de processos amb una lectura
 artificial i criminalitzadora, perseguint
 que el tancament fos ineludible.

El no reconeixement d'aquells estudis va
 ser una promesa incomplida. Una esta-
 fa. Existia un vincle de convalidació amb
 una Universitat de Cagliari, a Itàlia, mit-
 jançant la elaboració d'una tesina que al-
 guns vam elaborar però que mai vam po-
 der presentar. El primer en desentendre's
 va ser l'Institut de Estudios Políticos de-
 Madrid i posteriorment els responsables
 de la Diputació, que van acabar tancant
 l'Escola. Des de llavors han anat donant
 l'esquena, i volen fer veure i creure que
 tot això no va existir.

**“ Es va assolir un model
 d'autogestió de gran
 contingut i qualitat
 acadèmica que ficava
 el dit a l'ull dels po-
 ders fàctics ”**

**Q. Què destacaries de la Universitat
 que t'has trobat ara?**

M.A. Per motius personals i laborals vaig
 abandonar els estudis universitaris i des
 d'ençà no he tingut contacte amb la Uni-
 versitat. Ha anat guanyant prestigi i se li
 ha rentat la cara. Per cert que de cara és
 caríssima, com l'acudit aquell de l'amant.
 En línies generals, m'he trobat amb poc
 professorat en proporció a l'alumnat, i bà-
 sicamente es manté la mateixa estructu-
 ra en quant a mètodes, recursos, model
 educatiu i relació professor-alumne.
 Pel que fa a l'estudiantat, majoritàriament
 individualista, força acomodada i sense in-
 quietuds socials i polítiques massa mani-
 festes. A mesura que passen temps a la
 Universitat, potser adquireixen més cons-
 ciència.

**Q. Quin paper creus que ha de tenir
 el moviment estudiantil a la Univer-
 sitat?**

M.A. Cada vegada és més difícil donar
 respostes construïnt forces de conjunt. Els
 propis sindicats de classe estan adormits,
 i l'interès de la majoria d'organitzacions
 és aconseguir poder i perpetuar-se. El
 més important és que es generi debat i
 s'assumeixi el problema. Amb això ja hi
 ha possibilitat, encara que sigui per gene-
 ració espontània, d'organitzar-se. La jo-
 ventut té suficient força, convenciment i
 entrega per fer possible qualsevol cosa.

AEP Casa Carmen
 (Cuina casolana i bon cafè).
 Felip II amb Palència, Barcelona)

- > Amb el Reial Decret desapareixen les llicenciatures i diplomatures i se substitueixen per un grau de formació generalista i buit de contingut.
- > Per uns estudis avançats s'haurà de fer un Màster (a preus desorbitats).
- > Les empreses privades passen a dirigir el funcionament de la universitat.
- > L'asfíxia del finançament públic fomenta la precarietat laboral, minvant la qualitat docent i investigadora.
- > Els estudiants quedem saturats de feina amb els nous crèdits ECTS.

**setmana de lluita
a la teva facultat**

6
dijous

M
MARÇ

manifestació
12h | Pça. Universitat

SURT AL CARRER
I ATURAREM BOLONYA!

>> DEROGACIÓ DE LA LOU I DEL REIAL DECRET, JA! <<

PMDUP - Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública

www.universitatpublica.org